

Huid op huid

Van dezelfde auteur:

De eerste vijftien levens van Harry August

Claire North

Huid op huid

Vertaling Lisette Graswinckel

Nieuw Amsterdam *Uitgevers*

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie
van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Oorspronkelijke titel *Touch*. Orbit,
an imprint of Little, Brown Book Group, Londen

© Claire North 2015

© Nederlandse vertaling Lisette Graswinckel /
Nieuw Amsterdam *Uitgevers* 2015

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Foto omslag © Nico Nordström

NUR 302

ISBN 978 90 468 1865 7

www.nieuwamsterdam.nl/clairenorth

1

Josephine Cebula lag dood te gaan terwijl ik daar had moeten liggen.

Er zaten twee kogels in haar borst en eentje in haar been, en daar had het bij moeten blijven, dat had genoeg moeten zijn, maar de schutter was over haar stervende lichaam heen gestapt en zocht mij.

Mij.

Ik maakte mezelf klein in het lichaam van een vrouw met dikke enkels en slappe polsen en zag Josephine doodgaan. Haar lippen werden blauw, haar huid zag wit, het bloed gutste uit de schotwond in haar maag, onstuitbaar als een olielek. Bij elke uitademing borrelde er roze schuim langs haar tanden omdat haar longen zich vulden met bloed. En hij, haar moordenaar, was alweer met iets anders bezig, keek spiedend rond, pistool in de aanslag, op zoek naar de overschakeling, de sprong, het contact, de huid; maar het station leek wel een school sardientjes met een haai in haar midden. Voortstropmelend op mijn onpraktische schoenen werd ik onderdeel van de uitwaaiierende menigte, maar ik struikelde en viel. Mijn hand kwam in aanraking met het been van een man met een baard, bruine broek, grijze haren, die misschien, ergens anders, met veel plezier zijn verwende kleinkinderen liet paardjerijden op zijn knie. Zijn gezicht barstte bijna van paniek en nu sloeg hij op hol, beukte onbekenden met zijn ellebogen en vuisten opzij, hoewel hij vast en zeker een goed mens was.

Op zulke momenten werk je met wat je hebt, en hij voldeed. Mijn vingers sloten zich om zijn enkel, en ik

sprong

gleed geluidloos in zijn huid.

Even een onzeker gevoel. Ik was vrouw geweest, en nu was ik man, oud en bang. Maar mijn benen waren sterk en mijn longen groot, en als ik aan een van beide had getwijfeld had ik de overstap niet gewaagd. Vlak

achter me schreeuwde de vrouw met de dikke enkels. De schutter draaide zich om, het wapen geheven.

Wat ziet hij?

Een vrouw die is gevallen op de trap, een vriendelijke oude man die haar overeind helpt. Ik draag het witte mutsje van de hadj, ben vermoedelijk een lieve huisvader, en mijn ogen blijven een vriendelijkheid uitstralen die zelfs doodsangst niet kan uitwissen.

Ik hees de vrouw overeind, trok haar met me mee naar de uitgang, en de moordenaar zag alleen mijn lichaam, niet mij, en draaide zich weer om.

De vrouw die ik een seconde geleden nog was geweest, wist haar verwarring voldoende te boven te komen om op te kijken naar mijn gezicht, dat zij niet herkende. Wie was ik? Waarom hielp ik haar? Ze wist het antwoord niet, voelde alleen maar angst, jankte als een wolvin in doodsnood en zette haar nagels in mijn kin toen ze me van zich af duwde, zich losrukte en wegrende.

Boven me, in de vierkante opening van licht boven aan de trap: politie, daglicht, redding.

Achter me: een man met een pistool en donkerbruin haar in een zwart synthetisch jack, die niet aan het rennen of schieten was, maar rondkeek, op zoek naar de huid.

Op de trap: Josephine in een uitdijende plas bloed.

Door het bloed in haar keel klonk haar ademhaling als knettersnoep, amper hoorbaar boven het kabaal in het station.

Mijn lichaam wilde rennen, en de dunne wanden van mijn hart op leeftijd bonkten jachtig tegen mijn magere borstkas. Josephines blik ontmoette de mijne, maar mij zag ze niet.

Ik keerde om. Ging naar haar terug. Knielde naast haar neer, drukte haar hand op de wond bij haar hart en fluisterde: 'Het komt goed. Maak je maar geen zorgen.'

Een metro naderde vanuit de tunnel. Ik kon bijna niet geloven dat het verkeer nog niet was stilgelegd. Maar het eerste schot was nog geen halve minuut geleden gelost, en het zou haast even lang duren om het voorval na te vertellen als om het mee te maken.

'Het komt goed,' loog ik zachtjes in het Duits tegen Josephine, fluisterend in haar oor. 'Ik hou van je.'

Misschien zag de bestuurder van de naderende metro het bloed op de

trap niet, of de vrouwen die hun kinderen dicht tegen zich aan drukten en zich probeerden te verschuilen achter grijze pilaren en lichtgevende verkoopautomaten. Of misschien zag hij het allemaal wel, maar was hij zo door de situatie overdonderd dat hij, als een egel voor een naderende betonwagen, niet meer in staat was zelf na te denken, waardoor de routine het won van zijn eigen initiatief en hij maar gewoon afremde.

Geconfronteerd met sirenes boven en een metro beneden hem, wierp de man met het pistool nog één blik door het station, zag niet wat hij zocht, draaide zich toen om en maakte zich uit de voeten.

De metrodeuren gingen open en hij stapte aan boord.

Josephine Cebula was dood.

Ik volgde haar moordenaar de metro in.

2

Drieënhalve maand voor haar dood drukte de hand van een vreemde de hare, en Josephine Cebula zei: ‘Eén uur is vijftig euro.’

Ik zat op het voeteneind van het hotelbed en wist weer waarom ik niet van Frankfurt hield. Een paar mooie straten waren na de oorlog hersteld door een burgemeester wiens stedelijke trots ongehavend uit de strijd was gekomen, maar de tijden veranderden te snel en de behoeften van de stad waren te groot en daarom werd er een krappe vierhonderd meter aan Germaanse kitsch opgetrokken ter ere van een voorgoed verloren gegane cultuur, een sprookjesgeschiedenis. De rest was pure jaren-vijftigdoorsnee, rechttoe, rechtaan gebouwd door mannen die het te druk hadden om iets beters te verzinnen.

Nu zaten grijze betonnen directeuren tussen grijze betonnen muren, waar ze het heel waarschijnlijk over beton hadden, aangezien Frankfurt weinig anders had om warm voor te lopen. Ze dronken het bijna slechtste bier dat Duitsland te bieden had in de bijna meest ongezellige cafés van West-Europa, namen bussen die op tijd kwamen, betaalden drie keer het gemiddelde tarief voor een taxi naar het vliegveld, waren moe bij aankomst en opgelucht bij vertrek.

En te midden van dit alles zat Josephine Cebula, die zei: ‘Vijftig euro. En daar valt niet over te onderhandelen.’

Ik vroeg: ‘Hoe oud ben je?’

‘Negentien.’

‘Hoe oud ben je echt, Josephine?’

‘Hoe oud wil je dat ik ben?’

Ik beoordeelde haar jurkje, dat op zijn eigen manier kostbaar was geweest, in die zin dat zo opzettelijk weinig stof wel het resultaat moest zijn van haute couture. Aan de zijkant zat een rits die strak de vorm van haar ribbenkast en buik volgde. Haar laarzen pasten maar net om haar

kuiten, waardoor die er aan de bovenkant, net onder de knie, oncomfortabel uit puilden. De hakken waren te hoog om stevig op te kunnen staan, wat door haar ongemakkelijke houding werd bevestigd. In gedachten ontdeed ik haar van deze miskopen, tilde haar kin op, waste de goedkope kleurspoeling uit haar haren en stelde vast dat ze wonderschoon was.

‘Wat is jouw aandeel?’ vroeg ik.

‘Waarom vraag je dat?’

‘Je accent is niet Duits. Pools?’

‘Waarom al die vragen?’

‘Beantwoord ze en je krijgt driehonderd euro van me, handje contantje.’

‘Laat zien.’

Ik legde het geld tussen ons in op de grond, biljet voor biljet, gawe briefjes van vijftig.

‘Ik krijg veertig procent.’

‘Dan heb je een slechte deal gesloten.’

‘Ben je van de politie?’

‘Nee.’

‘Een priester?’

‘Allesbehalve.’

Ze wilde naar het geld kijken, vroeg zich af of ik nog veel meer had, maar dwong zichzelf mijn blik niet los te laten. ‘Wat ben je dan wel?’

Ik dacht even na. ‘Een reiziger,’ zei ik ten slotte. ‘Op zoek naar nieuwe horizonten. Dat daar op je armen, is dat van het spuiten?’

‘Nee. Ik geef bloed.’

Een leugen, maar zo slecht bedacht en gebracht dat ik niet eens de moeite nam haar van bluf te beschuldigen. ‘Mag ik eens kijken?’

Haar blik schoot naar het geld op de grond en weer terug. Ze hield me haar armen voor. Ik onderzocht de blauwe plek in de holte van haar elleboog, bevoelde de huid, die zo dun was dat ik bang was er deukjes in achter te laten, maar zag geen indicatie voor langduriger naaldgebruik. ‘Ik ben clean,’ zei ze zacht, waarbij ze me strak aankeek. ‘Ik ben clean.’

Ik liet haar handen los en ze omarmde zichzelf. ‘Ik doe niet aan die onzin.’

‘Wat voor onzin?’

‘Al dat domme geklets. Jij bent hier om zaken te doen, ik ben hier om zaken te doen. Dus laten we zakendoen.’

‘Goed. Ik wil je lichaam.’

Ze haalde de schouders op; dit hoorde ze wel vaker. ‘Voor die driehonderd kan ik de hele nacht blijven, maar dat moet ik wel even aan de jongens doorgeven.’

‘Nee. Niet één nacht.’

‘Wat dan wel? Langetermijn doe ik niet.’

‘Drie maanden.’

Ze lachte kort en snuivend. Ze was vergeten hoe humor klonk. ‘Je bent gek.’

‘Drie maanden,’ herhaalde ik. ‘Tienduizend euro aan het eind van het contract, een nieuw paspoort, een nieuwe identiteit en een nieuwe start in een stad naar keuze.’

‘En wat wil je daarvoor terug?’

‘Zoals ik al zei: ik wil je lichaam.’

Ze wendde haar hoofd af, zodat ik de angst die haar keel dichtsnoerde niet van haar gezicht kon aflezen. Ze aarzelde een moment, met het geld aan haar voeten en een vreemdeling op het voeteneind van haar bed. Toen: ‘Meer. Vertel me meer en ik zal erover nadenken.’

Ik stak haar mijn hand toe, met de palm naar boven. ‘Neem mijn hand maar,’ zei ik. ‘Ik zal het je laten zien.’

3

Dat was drie maanden geleden.

Nu was Josephine dood.

Station Taksim heeft maar weinig aanbevelenswaardigs.

's Ochtends boemelen dof voor zich uit starende forenzen schouder aan schouder en met klamme overhemden langs de Bosporus in de volgepakte mensenwagens die de wijken Yeniköy en Levent aandoen. Studenten in T-shirts van punkbands en met korte rokjes en felgekleurde hoofddoekjes zwermen door het metrostation op weg naar de heuvelachtige wijk Galata, de koffiebarretjes van Beyoğlu, de iPhonewinkel en de vette pide aan Siraselviler Caddesi, waar de deuren nooit sluiten en de lichten in de etalages van de kledingwinkels nooit doven. 's Avonds haasten moeders zich om de kinderen op te halen – twee per kinderwagen – en zetten echtgenoten er met zwaaiende aktetassen stevig de pas in. En de toeristen, die maar niet willen begrijpen dat dit een stad is waar gewerkt wordt en die slechts oog hebben voor de kabelspoorlijn, kruipen dicht tegen elkaar aan en vallen haast flauw van elkaars okselgeur.

Dit is het ritme van een stad die groeit als kool en waarin de aanwezigheid van een moordenaar in de wagon – zijn pistool onder een zwart honkbaljack weggestopt, zijn hoofd gebogen, zijn handen kalm – geheel onopgemerkt kan blijven als de metro station Taksim verlaat.

Ik ben een vriendelijke oude man met een wit mutsje. Mijn baard is kort, op mijn broek zit maar een klein beetje bloed van toen ik geknield naast een dode vrouw heb gezeten. Niets wijst erop dat ik een minuut geleden nog voor mijn leven vrezend door Taksim rende, behalve misschien een paar opgezette aderen in mijn nek en een plakkerige glans op mijn gezicht.

Enkele meters van mij vandaan – enkele, maar tegelijk ook vele, wanneer je de lichamen telde die ons van elkaar scheidde – stond de man met het pistool onder zijn jack, aan wiens ogen niet viel af te lezen dat hij zojuist in koelen bloede een vrouw had doodgeschoten. Volgens zijn honkbalpetje, dat hij diep over zijn voorhoofd had getrokken, was hij een toegewijde fan van GÜNGÖRENSPOR, een voetbalclub waarvan de daden de hoge verwachtingen nooit overtroffen. Hij had een lichte huid, met een recent kleurtje van een zuidelijk zonnetje dat zijn huid nog recentelijker alweer bijna was vergeten. Tussen ons in stond een dertigtal mensen, deinend als golfjes in een kopje. Nog een paar minuten en dan zou de politie de lijn naar Sanayii stilleggen. Nog een paar minuten en dan zou iemand het bloed op mijn kleren zien en de steeds lichter wordende rode voetafdruk die ik met elke stap achterliet.

Het was nog niet te laat om te vluchten.

Ik observeerde de man met het honkbalpetje.

Hij was ook op de vlucht, zij het op een heel andere manier. Zijn doel was om in de menigte op te gaan, en hij zou, met zijn pet diep over zijn ogen en zijn opgetrokken schouders, inderdaad zomaar een vreemde in de metro kunnen zijn. Helemaal geen moordenaar.

Ik bewoog me door de wagon, plaatste mijn tenen voorzichtig in de ruimte tussen andermans voeten, een wiegend spelletje Twister dat gespeeld werd in de rusteloze stilte van onbekenden die elkaars blik probeerden te mijden.

Bij Osmanbey werd de metro niet leger, maar perste een nieuwe stroom mensen iedereen nog dichter opeen, waarna we verder reden. De moordenaar staaarde door het raam naar de donkere tunnel, hield met één hand de stang boven hem vast en had de andere onder zijn jack verborgen, waar zijn wijsvinger misschien nog steeds op de trekker van zijn pistool rustte. Zijn neus was gebroken geweest en rechtgezet, een tijd geleden alweer. Hij was rijzig zonder een reus te zijn, maar boog zijn nek en liet zijn schouders wat hangen om minder op te vallen. Hij was slank maar niet mager, stevig maar niet zwaar, gespannen als een tijger en ontspannen als een kat. Een jongen met een tennisracket onder zijn arm botste tegen hem aan, en het hoofd van de moordenaar ging met een ruk opzij, terwijl zijn vingers zich in zijn jack kromden. De jongen keek weg.

Ik wurmde me langs een vrouwelijke arts die onderweg was naar huis. Voor haar borst hing haar ziekenhuisbadge, met midden in het plastic

een foto die een somber pessimisme uitstraalde dat ieders verwachtingen onmiddellijk zou temperen. De man met het honkbalpetje bevond zich nu op minder dan een meter afstand, zijn nek was recht, zijn kortgeschoren haar stopte onverbiddelijk bij de bovenste wervel.

De metro begon vaart te minderen en op dat moment hief hij het hoofd en spiedde de wagon rond. En zo viel zijn blik op mij.

Eén moment. Eerst kille nietszeggendheid: de wezenloze blik van vreemden in de metro, ontdaan van enige persoonlijkheid of emotie. Dan de beleefde glimlach, want ik was een vriendelijke oude man wiens leven in zijn huid gegrift stond. En door te glimlachen hoopte hij dat ik weg zou gaan: een moment van contact, zo weer voorbij. Zijn blik bereikte ten slotte mijn handen, die al vlak bij zijn gezicht waren, en zijn glimlach verdween toen hij op mijn vingers de lange bruine strepen van Josephine Cebula's opdrogende bloed ontwaarde. Maar toen hij zijn mond opende en zijn pistool uit het schouderholster wilde nemen, krulde ik mijn vingers om zijn nek en schakelde over.

Een ogenblik van verwarring toen de bebaarde man die met bloed op zijn handen voor me stond zijn evenwicht verloor, wankelde, terugveerde dankzij de jongen met het tennisracket, vervolgens een stang aan de wand van de metro vastgreep, opkeek, mij zag en, juist toen de metro Şişli Mecidiyeköy binnenreed en met wonderbaarlijk veel moed gezien de omstandigheden, zich lang maakte en, mij aanwijzend, uitriep: 'Moordenaar, moordenaar!'

Ik glimlachte beleefd, liet het pistool dat ik nog in mijn hand had in het holster terug glijden en verdween zo gauw de deuren achter me opengingen met een halve draai in de mensenmassa op het station.

4

Şişli Mecidiyeköy was gewijd aan de goden van de universele onoriginaliteit. Van de witte winkelgalerijen die goedkope whisky en dvd's over het leven van de profeet Mohammed verkochten, tot en met de torenhoge wolkenkrabbers voor gezinnen die net rijk genoeg waren om een elite te vormen maar net niet rijk genoeg om zich te onderscheiden, vormde Şişli een district van lichten, beton en uniformiteit. Uniforme rijkdom, uniforme ambities, uniforme handel, uniforme stropdassen en uniforme parkeertarieven.

Op mijn lijstje van locaties om het lichaam van een moordenaar te verbergen prijkte deze niet hoog.

Maar aan de andere kant...

'Moordenaar, moordenaar!' schalde de stem vanuit de metro naar mijn rug.

Recht voor me vroeg het verwarde winkelpubliek zich af wat er aan de hand kon zijn en of ze er hinder van zouden ondervinden.

Mijn lichaam droeg degelijke schoenen.

Ik zette het op een lopen.

Winkelcentrum Cevahir, bekoorlijk als kalksteen, romantisch als herpes, een plek als overal ter wereld. Witte tegels en glazen plafonds, geometrische uitsteeksels variërend op de thema's balkon en vloer, goudachtige pilaren die zich boorden door foyers met winkels van Adidas en Selfridges, Mothercare en Debenhams, Starbucks en McDonald's, met als enige twee concessies aan de lokale cultuur de kofteburger en de appelkaneelsundae, geserveerd in een plastic kuipje. Overal in de gangen hingen bewakingscamera's, die traag heen en weer zwenkten en een oogje hielden op verdachte jongeren in te wijde broeken, maar ook de hooggehakte moeder die haar kind met de nanny onmiddellijk bij de

schminkkraam had geparkeerd en de kinderwagen vol winkeltassen had gestouwd. Zelfs de zwartgesluerde moeders uit Fenir, die hun kinderen aan hun gehandschoende hand meevoerden, bezochten Cevahir om bij de Pizza Hut de halal pizza te proberen – die ongeveer net zo islamitisch was als varkenspootjes in roomsaus – en te kijken of ze misschien een nieuw type douchekop nodig hadden.

Niettemin loeiden achter me de sirenes, en daarom trok ik mijn pet nog wat verder omlaag en mijn schouders wat meer omhoog, en baande ik me een weg door de menigte.

5

Mijn lichaam.

De gewoonlijke eigenaar, wie hij ook was, vond het misschien normaal voor schouderbladen om zo strak gespannen te staan, maar zijn ervaring met schouders was natuurlijk beperkt. Als aan zijn leeftijdgenoten de vraag was gesteld hoe hun schouders aanvoelden, zouden ze ongetwijfeld het geijkte antwoord hebben gegeven: normaal.

Ik voel me normaal.

Ik voel me als mezelf.

Als ik de moordenaar wiens lichaam ik droeg ooit zou spreken, zou ik hem met plezier op zijn misvattingen wijzen.

Ik liep naar de toiletten en stapte uit gewoonte eerst het damestoilet binnen.

De eerste paar minuten zijn altijd het ongemakkelijkst.

Ik zat achter een afgesloten deur in de mannentoiletten en doorzocht de zakken van een moordenaar.

Ik had vier dingen bij me. Een mobiele telefoon, die uit stond, een pistool in een schouderholster, vijfhonderd lira en de sleutel van een huurauto. Nog geen snoeppapiertje méér.

Gebrek aan bewijs is op zich geen bewijs, maar als een man wél een pistool bij zich heeft en geen portemonnee, dan weet je het meestal wel. De voornaamste conclusie die getrokken kan worden is deze: hij is een huurmoordenaar.

Ik ben een huurmoordenaar.

En ongetwijfeld gestuurd om mij te vermoorden.

Desondanks was Josephine degene die nu dood was.

Ik zat op het toilet en bedacht manieren om mijn lichaam uit de weg te ruimen. Met vergif zou dat makkelijker gaan dan met een mes. Gewoon

een doorsnee-overdosis van iets toepasselijk giftigs en hup, vóór de eerste pijnscheut zou ik alweer vertrokken kunnen zijn, foetsie, een vreemde die naar deze moordenaar staat te kijken in afwachting van diens dood.

Ik zette de mobiele telefoon aan.

Er waren geen nummers in het telefoonboek opgeslagen, geen aanwijzing dat het toestel iets anders was dan een gehaaste aankoop bij een goedkope shop. Ik wilde hem weer uitzetten maar er kwam een bericht binnen.

Het bericht luidde: 'Kirke.'

Ik dacht hier even over na, zette toen de telefoon uit, verwijderde de batterij en liet beide in mijn zak glijden.

Vijfhonderd lira en de sleutel van een huurauto. Ik kneep de laatste stevig in mijn vuist, voelde hem in mijn huid bijten, genoot van de gedachte dat er bloed kon vloeien. Ik deed mijn pet af en trok mijn jack uit, en omdat de schouderholster met het pistool hierdoor zichtbaar werd, verpakte ik die in mijn bundel afgedankte kleren en wierp alles in de dichtstbijzijnde prullenbak. Slechts gekleed in een wit T-shirt en een spijkerbroek liep ik de toiletten uit en de dichtstbijzijnde kledingwinkel in, met een glimlach naar de bewaker bij de deur. Ik kocht een jas, een bruine met twee ritsen aan de voorzijde waarvan de tweede volkomen overbodig leek. Ik kocht ook een grijze sjaal en een bijpassende wollen muts om me achter te verschuilen.

Er stonden drie agenten bij de grote glazen deuren tussen het winkelcentrum en het metrostation.

Ik ben een huurmoordenaar.

Ik ben een toerist.

Ik ben een onbeduidend figuur.

Ik negeerde hen toen ik langsliep.

De metro reed niet meer. Samendrommende boze mensen belaagden de beambte: het is een schande, een misdaad, besef je wel wat je ons aan doet? Het kan best zijn dat er een vrouw dood is, maar waarom zou dat onze dag moeten verpesten?

Ik nam een taxi. Cevahir is een van de weinige plaatsen in Istanboel waar je gemakkelijk een taxi kunt krijgen, omdat de chauffeur redelijkerwijs kan verwachten mee te profiteren van de gedachte: ik heb nu toch al belachelijk veel uitgegeven, dus dit kan er ook nog wel bij.

Toen we ons tussen het verkeer voegden, wierp mijn taxichauffeur een

blik in de achteruitkijkspiegel en stelde met genoeg vast dat hij de hoofdprijs in de wacht had gesleept: niet zomaar iemand die had gewinkeld, maar een buitenlander die had gewinkeld. Hij vroeg waar ik heen wilde en zijn hart begon nog sneller te slaan toen ik Pera noemde, de heuvel met de grandioze hotels en de genereuze fooien van naïeve toeristen die in de ban zijn van de Bosporus en haar oevers.

‘Toerist, ja?’ vroeg hij in gebroken Engels.

‘Reiziger, nee,’ antwoordde ik in goed verstaanbaar Turks.

Verbazing toen hij zijn eigen taal hoorde. ‘Amerikaan?’

‘Doet dat er iets toe?’

Mijn desinteresse ontmoedigde hem niet. ‘O, ik ben gek op Amerikanen,’ verklaarde hij, terwijl we met een slakkengangetje het spitsuur van rode lichten trotseerden. ‘De meeste mensen moeten hen niet – zo luidruchtig, zo dik, zo dom – maar ik ben gek op hen. Het kwaad dat ze stichten is de schuld van hun zondige leiders. Ik vind het heel goed dat ze zo hun best doen om aardig te zijn.’

‘Is dat zo?’

‘O ja. Ik heb al veel Amerikanen ontmoet en ze zijn altijd gul, heel gul, en ze willen altijd zo graag vrienden zijn.’

De taxichauffeur ratelde door, een extra lira voor elke vierhonderd woorden vrolijk gebabbel. Ik liet hem praten en bestudeerde hoe de pezen in mijn vingers op en neer bewogen, bevoelde de haartjes op mijn arm, de flauwe ronding van mijn hals, de scherpe rand waar hals en kaak elkaar raakten. Als ik slikte, ging mijn adamsappel op en neer, en deze nog niet vertrouwde ervaring vond ik fascinerend na mijn eigen – na Josephines – keel.

‘Ik weet een heel goed restaurant hier vlakbij,’ riep mijn chauffeur toen we door de smalle stenen straatjes van Pera reden. ‘Daar krijg je goeie vis. Als je tegen ze zegt dat ik je heb gestuurd, dat ik heb gezegd dat je een goeie kerel bent, dan krijg je korting, gegarandeerd. Inderdaad, de eigenaar is mijn neef. Maar ik zweer het je: het is het beste eten aan deze kant van de Hoorn.’

Ik gaf hem zijn fooi toen hij me om de hoek van het hotel afzette.

Ik wilde niet te veel opvallen.

In Istanboel bestaan eigenlijk maar twee gangbare namen voor openbare gebouwen: restaurant/hotel/zaal Süleyman en vliegtuig/station/

winkelcentrum Atatürk. Een foto van voornoemde Atatürk siert de wand boven elk betalingsloket en elke creditcardmachine in de stad, en het Sultan Süleyman Hotel vormde hierop geen uitzondering, hoewel het naast de Turkse vlag ook die van de EU voerde. Het was een groot Frans-koloniaal gedrocht van een gebouw, waar de cocktails prijzig waren, de lakens fris en elk bad een zwembad leek. Ik had er vaker overnacht, als deze of gene.

Volgens een paspoort dat in de kluis van kamer 418 lag, had hier deze keer ene Josephina Koziel verbleven, een Turkse ingezetene in het bezit van vijf jurkjes, drie rokjes, acht blouses, vier pyjama's, drie paar schoenen, een haarborstel, een tandenborstel en tienduizend euro aan contant geld in zorgvuldig vacuüm verpakte stapeltjes. Gelukkig zij de portier die ooit deze kluis zal openbreken en de beloning opstrijken die nimmermeer het prijzengeld zal zijn van Josephine Cebula, rustend in vrede in het naamloze graf dat de politie haar had gegeven.

Ik had Josephine niet vermoord.

Dit lichaam had Josephine vermoord.

Het zou zo gemakkelijk zijn deze huid te verminken.

Er stond nog geen politie bij het hotel. Er was op Josephines lichaam geen identiteitsbewijs aangetroffen, maar onvermijdelijk zouden ze op enig moment ontdekken dat de sleutel aan de houten sleutelhanger in het slot paste op de deur van deze kamer, die ze vervolgens gewapend met witte plastic pakken en doorzichtige plastic zakjes zouden binnen-vallen om er de mooie spullen aan te treffen die ik had aangeschaft, met als doel de natuurlijke rondingen van mijn

van haar

lichaam nog mooier te laten uitkomen: een modieus afscheidscadeau als tastbare herinnering.

Tot het zover was kon ik mijn gang gaan.

Ik speelde met de gedachte naar de kamer terug te keren en het daar verborgen geld op te halen – mijn voorraad van vijfhonderd lira slonk snel – maar dat zou onverstandig zijn. Want waar zou ik mijn huidige lichaam moeten laten terwijl ik dat van het kamermeisje leende?

In plaats daarvan liep ik een betonnen helling af die zelfs nog universeel saai van ontwerp was dan de Starbucks in Cevahir. Ik haalde de autosleutel uit mijn zak en daalde cirkelend af in de fundering van het hotel terwijl ik voorruiten en kentekens op huurnummers naliep en op

'unlock' drukte in de buurt van auto's die er veelbelovend uitzagen, in de vage hoop dat ik ergens richtingaanwijzers zou zien oplichten.

Mijn moordenaar was lui geweest.

Hij had mijn spoor gevolgd naar dit hotel en daar van de geboden parkeervoorzieningen gebruikgemaakt.

Op verdieping -3 knipperden twee gele lampen in de neus van een zilvergrijze Nissan me uitnodigend toe.